

Легенда про Інгулець

Було це дуже давно. В наших краях росли ліси. Навколо ярів були суцільні непрохідні хащі, водилося багато звірини, родюча земля давала щедрі врожаї.

Але з часом люди почали витрачати природні багатства без потреби. Земля перестала родити. Ліси почали гинути, дичини стало менше. Починався голод. Люди звернулися до старійшини краю: “Що робити? Як врятуватися?”.

Мудрий старий чоловік відповів: “Щоб виправити становище, треба принести в жертву найгарнішого юнака, найсильнішого, найкращого мисливця”.

В однієї жінки був такий син: вродливий, сміливий, розумний. Його кохала чудова дівчина. Юнак попросився з нею і сказав людям, що готовий принести себе в жертву. Потім пішов на високу гору, стрибнув з неї і загинув. За ним пішла і кохана. Не знайшовши нареченого, здогадалася, що сталося, і заповдіяла собі смерть. На місці загибелі закоханих з'явилася річка.

Відтоді на півдні України тече річка Інгулець. Вода в ній буває то червоною, то каламутною. Червона — то кров наречених, а каламутна — це нагадування про те, що природу треба берегти.